

Τ Ο Α Ι Μ Α

ΞΩ φρασίδα.
"Η χήρα Ντυποντέιλ στεκόταν μπρός
σε' άνοιχτό παράθυρο του σαλονιού και
πίπταζε με την όψη βαθιά λυπημένη,

Για μία στιγμή στέναξε κ' είπε μόνη
της.

- Τι να κάνη, άραγε, την στιγμή
αυτή η Μάρθα;
Συλλογιζότανε τη μοναχοκόρη της,
ή όποια της είχε φύγει άκολουθώντας
έναν άγνωστο.

Χοδιώπτης έβεινος, άφοσ πρώτα έπληνιση την κόρη της, ύστερα
τήν άνηρα μαζί του κ' έφυγε για μία άπό τις μεγάλες πόλεις της
πενταπόλης Γαλλίας, όπου έζούσαν τώρα.

Στις πόλεις αυτές η ζωή είναι δύσκολη και το ήλιμα άνθυγι-
νικό. Έκει άνθρωποι φίλεγοι και με πολλά προσόντα δυσκο-
λεύουν αι να βγάλουν το ψωμί τους. Γι' αυτό η κόρη της άσφα-
λώς θα νακοπαρ όσως με τον ευπαθή και άνόσιο άνδρασκο, με τον
όποιο έομιζε την τύχη της.

Και η ύγεια της Μάρθας της πώς θ' άντειχε στη μεγάλη πόλη,
όπου είνε περισσότερο ή πεννοδοχός κτη άγοστασιν άπό τα
δέντρα των ήλιων και των πόρων;

Και όμως η κ. Ντυποντέιλ έφρασε να φωνή άρμειλικτη. Μόλις
είχε λάθει ένα γράμμα της κόρης της, στο όποιο της άνήγγελε
την γέννησι του παιδιού που προήλθε από
τόν άταίριαστο δεσμό της. Δέν θα της άπαν
τούσε όμως.

- Κοι ή αστέρια της, ό κουμένος μου
ό Κλαύδιος, την ίδια στάσι θα έστηρόσει, έ-
συλλογιζομαι η χήρα.

"Έβγαλε έπειτα άπό την τσέπη της ζακέ-
τας της τα γράμμα της Μάρθας και το ξανα-
διάβασε.

- Όχι, δέν θα της άπανήσω, είπε άπο
φασιστικά. Την ποιά, άλλα θα την άφισω
έτσι, πρέπει να την άφισω με πληρόση με την
δυστυχία της, το άσυχχόρητο σφάλμα της.
Αυτό θά έκανε και ό πατέρας της!

Και έτσι, η μεγάλη και άρμειλικτη σριά του
ένάρετου πατέρα έρθονόταν βουπό άδιάβατο
μεταξύ μητέρας και κόρης.

Ό Κλαύδιος Ντυποντέιλ μέχρι της ήμέρας
του θανάτου του διετήρησε τη φημη του άνα-
ρετου ύπογεννητορη και του καίσιου άν-
θρώπου της περιόχης. Η ού έπιρότης των ή-
θών του, η άταγγεματική ίκατόνης του, η εύ-
συνία του, η πείρα του και η καλωσύνη του,
του έδημιούργησαν έξαιρετική θέση στην κοι-
νωσία.

Αίδσημος και πολυάσχολος διηγηόρος, ό
πήςε σ' όλα του τη ζωή, ό υπερασπιστής των
έδικουμένων, ό πρώτατης των όρασαν και
των χηρών, το κρότυπο της συζυγιακής άρετής.

Κι' άπέθανε τραχηρισμένος άπό την άγάπη,
την παβισιά όλου του κόσμου.

Όλοι έθαύμαζιν προλάτουν τα άμερτα ήθη του. Όλες τις
όρες, που του άπνε έλευθέρος ή δουλειά του, τις περνούσε μέσα
στο σπίτι του, μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του. Έκει
τόν εύριοναν τις έξαιρετες πάνουσε. Όσο ήθελαν να τον συμβουλεύ-
θούν για τις εικογενειακές τους ύποθέσεις ή να του ζητήσουν την
όρθη γνώμη του για το πόθε τι της ζωής τους.

Όταν άπέθανε δέν άφρασε περιουσία μεγάλη, παρ' όλα τα ση-
μαντικά ήθη, που του άπνε η άγοστασία του.

Και όσοι το έμαθαν, έθαύμαζαν έκδημη περισσότερο τον ένάρετο
άνδρασκο, λέγοντας: "Ποιος μπορεί να έξη πάρος δυστυχίες έ-
παρτολόρησε ό κ. Ντυποντέιλ με τα χρημάτα του!"

Η κ. Ντυποντέιλ συνεχίζοντας τους κρυφούς διαλογισμούς της
είπε:

- Με ποιόν άραγε να έμοιασε η δυστυχισμένη μου Μάρθα;
Γιατί, όχι μόνο ό πατέρας της, ό άνηρονήτος μου Κλαύδιος, ή-
ταν ένας δικαίος κ' ένόρετος άνθρωπος, άλλα και όλοι στην ίκο-
γένεια μας άμερτικοι... Είνε άσυγχρόρητη η Μάρθα! Το μεγάλο
παράδειγμα του πατέρα της προδίκαν, άκοίσιος για να τη συγ-
κηρήση και να μην πείη από φημητό σφάλμα της...

Και τα μάτια της έβούρκωσαν.

Έκείνη τη στιγμή άκουσε να χτυπούν στην πόρτα. Η όρη-
τρο έπιπνε μέσα κ' άνήγγελε στην κ. Ντυποντέιλ ότι μία άγνω-

στη κυρία ήθελε να της μιλήση προσωπικά. Όνομα δέν είχε δώσει.
Παρακάλεσε την κυρία αυτή να περιμένη ένα λεπτό στο μι-
κρό σαλονάκι κ' ίοχημο άμέσως, είτε η χήρα.

Ήθελε πρώτα να συνέλθη από τη σύγχληνη, που της έφερε η
όλιβερή άναπόλη του άντρός της και της κόρης της.

Μέσα στο μικρό σαλονάκι όπου έπαρμένε η άγνωστη, έφάντοζε
ένα μεγάλο πορτραίτο του κ. Ντυποντέιλ. Μπροστά στο πορτραίτο
αυτό μαραινόνταν μέσα σε δυό έσημένα βάζα δυό μεγάλα μπου-
κέτα από βιολέτες.

Η άγνωστη έκνταζε το πορτραίτο προσεκτικά, όταν η κ. Ντυ-
ποντέιλ έμπηκε μέσα.

- Με συχωρείτε που σάς έκομα να περιμένετε, της είπε.

- Δέν πειράζει η άγνωστη η κ. Ντυποντέιλ.

Και προσέθεσε δείχνοντας το πορτραίτο του κ. Ντυποντέιλ.

- Ξέρετε, του κοιάξε πολύ του άντρός σας!

Η κ. Ντυποντέιλ έρώτησε την άγνωστη:

- Είχατε γναίρει τον άντρα μου; Θα είσοσε πελάτι; του
άποφάλοζ...

Η άγνωστη άρχισε να γελά.

- Α! Όχι, πελάτις του. Φίλη του άπλωδ!

Η κ. Ντυποντέιλ δέν έννόησε άμέσως.

- Φίλη του; πώς αυτό!

- Νά, φίλη του. Πώς άλλοιως να σάς το πώ. Φίλη του, καλέ.

Έξήσαμε μαζί δικάηη έλόκληρη χρονία.

Η κ. Ντυποντέιλ δέν έπίστευε ήτ' αυτιά της. Η όμη της άγά-
λασε μεμιάς. Έγούλωσε τα μάτια κ' έκνταζε την άγνωστη χρο-
νιά να η άξεί.

Είχε μπροστά της μία από τις γυναίκες
έκείνες του ήμκόρου, που μαραινόνται
πρώτα, που δέν έχουν νεύρη, που δέν
νοιούθονονται τι λένε, που πέρουν στις
γυναίκες γιά όμοιές τους.

Έσαφνα η κ. Ντυποντέιλ έβγαλε μία
παρηγή:

- Αχ! Θεέ μου! Τι άκουσα! Τι είπε η
άγνωστη αυτή γυναίκα!...

- Μέν κάνετε έτσι, καλή μου κυρία, τη
συμβούλεσι η άγνωστη. Τόρα άλλωςτε ό κου-
μένος ό Κλαύδιος έγινε παιό χέρμα και κορ-
μά ζηλονουία δέν έχει τον τόπο της. Έπειτα
όσα και χαρτόρα συμβαίνουν σε πολλές
παντρημένες...

Η κ. Ντυποντέιλ τάχε χαμένα. Τ' αυτιά
της βούζαν, τα μάτια της έθάμκωσαν, τα
μηλίγια της έσαγον.

Κι' όμως μέσα στην τσίχη ταρορή της είδε
με τι είδους γυναίκα είχε να κέρη. Η άγνω-
στη δέν είχε κών συναισθησι του κηρισμού
της.

- Και τόρα τι σάς έφερε έδω, κατόρθω-
σε με μεγάλη κόπο να ρωτήση την άγνωστη
η κ. Ντυποντέιλ.

- Α! τίποτε το σπουδαίο γιά σάς. Γιά
μένα όμως αυτό που θα σάς ζητήσω έχει κά-
ποιο σημασία. Ό Κλαύδιος είχε άσφαλιστεί
σε' όνομα μου και τόρα η έταιρία παρουσία-
ζει δυσκολίες να μου την πληρώσει.

Η κ. Ντυποντέιλ δέν άκουγε παιό τι της έλεγε η παληή φίλη
του άντρός της. Της είπε όμως μηχανικά:

- Νά σάς το δώσω. Όποτε άσφαλίστες γιά λογαριασμό σας;

- Άκριβώς! Είπατε τόσο άγοπημένοι! Μ' έβλαπε κάθε
μέρα από τις 2 έως τις 7 άπό άνόγεμα. Και έξέρετε ποό διστάρημα
πάντοτε πιστή! Άλλά κ' έβεινος ήπήςε μαζί μου πάντοτε γεν-
ναύόδορος... Λοιπόν θα μου δώσετε αυτό το πληρωτέο;

- Θα σάς το στείλω! είπε η κ. Ντυποντέιλ.

Η άγνωστη εύχρησίσησε κ' έφυγε.

Όταν η κ. Ντυποντέιλ έμεινε μόνη της, έννοιωσε τον έα-
τό της σάν έλαοφωμένο από ένα βροχιά. Σιγά-σιγά συνήλθε.

Μέ μιάς τα μάτια της έλαμψαν. Τώρα παιά καταλάβαινε τίνος
έμοιασε η κόρη της. Και μία άπερνονη χαρά την πλημμύρισε ξα-
φνικά κ' άρχισε να μιλήη μόνη της.

- Ναι! ναι! τόρα άμέσως θα της στείλω ένα μεγάλο τηλε-
γράφημα. Πρέπει ναρθη άμέσως! Θα ιδώ και το έγγονά
κ' μου...

Ναι! βλέπω τόρα με ποιόν έμοιασε η Μάρθα μου. Κληρονο-
μικό το είχε μέσα στο αίμα της. Δέν φηαίει αυτή... Ναι, έτσι
είπε... Και θα της γράφω ένα μεγάλο γράμμα, ύστερα από το τη-
λεγράφημα...

Και άφοσ έβριξε μία ματιά στο μεγάλο μυσταίο του άντρός
της, έπάλασε την ύπρητέρη.

- Φέρε μου χαρτί γιά γράφημο κ' έτοιμάσου να πιάς να στεί-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΔΙΑΔΟΓΟΙ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

(Από τα ξένα σατυρικά φύλλα)

Αυτο φίλοι συζητούν για την άφηρημάδα ενός τρίτου φίλου καν.
- Έχει φθάσει πια σε τέτοιο σημείο ή άφηρημάδα του, λέει ο ένας, ώστε χωρίς ξενόγλωσσο ως το πρωί, για να θυμηθώ τί είχε να κάνει πριν να κλαγιάσει.

- Το θυμήθηκε επί τέλους ;
- Ναι, στις έφτά το πρωί.
- Και τί είχε να κάνει ;
- Να ξεκινήση... στις έξι για να μή χύση το κρασί !..

Η καρδιά του Ισιδώρου Πολυδωροπούλου χυρίζει απ' την έξοχή, όπου παρέμεινε όλο το καλοκαίρι. Δυσχερastically για την ψυχρή ύποδοξη που της έκανε ο σύζυγός της, του λέει με παράπονο :
- Μά τί είναι αυτά ; Δέν βρίσκεις ούτε έναν καλό λόγο να μου πής που έλειπα τόσους μήνες ;
- Και ο σύζυγός άφηρημένος :

- Έχεις δικηο, άγασητή μου, έξέχασα. Δοκίμω σ' εύχαριστώ πολύ... για την άποσία σου !..

Ο προϊστάμενος ένδ μετράει στον ύπισταμένο του τόν μισθό του :

- Μό συγχωρείς, καυμένη, που τά χορτονομίσματα είναι καταλεημένα, αλλά έσύ δέν φοβάσαι βέβαια τά μικρόβια, που βρίσκονται πάντα στα χορτονομίσματα.
- Και βέβαια δέν τά φοβάμαι. Ο μισθός μου δέν έπαρκει για να θρήνη έμένα, θα φτάση για να θρήνη και μικρόβια !..

Ένα άνδρόγυνο περιηγητών περιοδεύων στην Αίγυπτο, φτάνει τέλο : στις όχθες του Νείλου, όπου στέκεται και θαυμάζει το άγρό και άβελήνικο κύλισμα των νερών.

Έξαφνα τόν πρόσωπο της σύζυγού πέρνει μια έφραση άνήσυχη και τό μάτια της κορφώνονται τροχόμενα στό νερό. Ο σύζυγός της τό άνταλαβάνεται και την ρωτάει :

- Τι έχεις άγάπη μου ; τί σκέπτεσαι έτσι ;
- Σκέπτομαι, άπαντά έκείνη, ότι και τό σπίτι μας αυτή την στιγμή, θα είναι έτσι άβελήνικο...
- Και δείχνει τό ποτάμι.

- Γιατί ; έναρωσίαιέ ο σύζυγος.

- Γιατί όταν φύγαμε... έξέχασα άνοιχτή την κάνουλα του μπάγιου !..

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Ο κύριος Δ... πηγαίνει στη γυναίκα του ως πρωτοχρονιάτικο δώρο ένα πανωφόρι από γούνα, τό όποιο από καθ' όσον παρακαλώται να της τό πάρη.

Η καρδιά Δ... τό φορεί, τό κομαρώνει και έπειτα ρεμβάζοντας φησαίει :

- Ποιάς έξέρει πόσα ζωα γδάρθηκαν για να φτιαχτή αυτό τό πανωφόρι !..
- Δέν ξέρω, άπαντά ο σύζυγος πόσα ζωα γδάρθηκαν για να φτιαχτή τό πανωφόρι αυτό, ξέρω όμως ότι για ν' άγορασθώ γδάρθηκε ένα και μόνον ζωό !..

Σά κέποια κωμώκει ο δήμαρχος είχε έντελώς άγρόβρατος. Ο γοαρματεάς του ζημαρχείου, ό όποιος κρατά και τά βιβλία του ληλαστών, είχε νεος με ζήλο. Φροντίζει πρό πάντων να συντάσσει κάθε χρόνο λεπτομερή στατιστική της κινήσεως του πληθυσμού, των γεννήσεων και των θανάτων.

Τόν περασμένο χρόνο παρεούσταν στον δήμαρχο την στατιστική των θανάτων λέγοντάς του :

- Κύριε δήμαρχε, εύχαρίστως σάς άναγγέλλω, ότι ή θνησιμότης στην πόλι μας λιγοσταίνει. Έφέτος πέθαναν όχτώ άνθρωποι λιγότεροι από πέρουσι.

- Α ! Ποιαί ! φώναζε ο δήμαρχος. Είμαι πολύ εύχαριστημένος γ' αυτό...
- Και άμέσως κατόπιν ρώτησε :
- Μά... για πής μου, ποιού είναι αυτοί οι όχτώ που την γλύτωσαν έφέτος και δέν πέθαναν ;..

Λης ένα τηλεγούραμα.

Και άφοσ έσυλλογιόθηκες μια στιγμή, ξανάες :
- Κατέβασε όμως πρώτα τό περιγραφοτό του κυρίου σου και πήγαινε τό στό γραφείο του. Θα τό στείλωμαι για ρεπουσσίαιμα. Αδαισας και τό βάζα από τις βιολέτες... Έχουν μαραθώ..

Ζάκ Ζαγγάρμ

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΖΥΓΙΩΝ

Ένας έρωταμανής βασιλεύς. Ο Φραγκίσκος Α' και ή γυναίκα του έμπρέμου... Τά τέχνασμα του πενήνθου Παρισινού. Ζήτω ο βασιλεύς !... Ο άνδρείος στρατηγός και τό γιατρίκι... Ένα στοιχίμα από τό έπιον έκασθήποτε θα έβγαίνει κερδίσμενος. Μια σύζυγος που δέν άγοπά τό σύζυγό της. Ένα έξυμνο τέχνασμα, κ.τ.λ.

Ο Βασιλεύς της Γολλίας Φραγκίσκος ο Α' ήταν, ως γνωστόν, τρομερό έρωταμνος. Όταν μια γυναίκα του άφρασε, δέν ύποχερούσε μπόρ : σε τίποτα προκείμενο να την καταστήσει. Κάποτε όμως βρήκε τόν μάστορά της από πρόσωπο ένός ποιηρού έμπόρου, του όποιου τη σύζυγο είχε έρωταμνωθί τραλλά. Ο έμπορος είχε άντιληφθή τό αίσθημα του βασιλέως, αλλά δέν τολμούσε να πη τίποτα, άναλογίζόμενος τις συνέπειες... Περισφίετο μόνο να έπιτηρή άστρά τη γυναίκα του και να μήν την άφήνει ούτε στιγμή μόνη.

Έπειδή όμως ή ένευριστική αυτή κατάσταση δέν μπορούσε να έξασπολυθήση απ' άπαρνον, ο έξυμνος έμπορος σπαρρίσθηκε να παίξει στον βασιλέα τό άκλόουθο παιχνίδι :

Ένα βράδυ, είδοποίησε την γυναίκα του ότι θα έλειπε έκείνη την νύχτα για κάποια υπόθεσή του και ότι δέν θα γύριζε στό σπίτι. Άνεί να φύγει όμως, έπήγε μαζί πούφθηκε άπάντα τό σπίτι του, σε μια σκοτεινή γωνιά του δρόμου και έσερέμενε...

Η γυναίκα του, μόλις βεβαίωθηκε ότι θα έμενε μόνη στό σπίτι, έσπευσε να είδοποίηση τον βασιλέα ότι είχε παρουσιάσει μια μοναδική εύκαιρία για να συναντηθόν έκείνο τό βράδυ. Έτσι, ύπτεο' από λίγη ώρα, ο έμπορος με ειδη από την κρητή του τόν Φραγκίσκο τόν Α' να διεσθύνεται με ύπρος καταστήσε προς τό σπίτι του. Χωρίς να χύση τίποτα καιρό ο έξυμνος σύζυγός βγήκε με όρη από την σκοτεινή γωνιά όπου ήταν κρυμμένος και πέτωνα τό καπέλλο του στον άέρα, έρχισε να φωτιάτη με όλη τη δύναμη των πνευμάτων του. Ζήτω ο Βασιλεύς !.. Ζήτω !..

Ο Βασιλεύς, βλέποντας ότι άρχισε να μαζεύεται κόσμος, άναγκάστηκε να γυρίσει άρον-άρον στό παλάτι του, κι' από τότε γιατρεύθηκε τελειστικά από τόν έρωτά του για τη γυναίκα του έμπορου.

Κάποτε, που ο διάσημος Άγγλος στρατηγός Μόλλορον είχε άρρωσθήσει, ο γιατρός του του είχε πώσει ένα γιατρικό πολύ πικρό. Ο στρατηγός, ό όποιος ήταν τόσο άνήρετος ένάπειον του έχθρο, έκανε ας μικρό παιδί και δέν ήθελε να πη τό γιατρικό του. Η γυναίκα του, τότε, για να τόν καταφέρει του είπεν' άγαπωσιμένη :

- Τι κάνεις έτσι, σόν μικρό παιδί ; Είμαι τόσο βέβαια ότι μόλις πής τό γιατρικό σου θα γίνης άμέσως καλά, ώστε στοιχηματίξω τό κεφάλι μου γ' αυτό !..

- Έμπρός, μιλώρη, του είπεν τότε ψίχραμα και ο γιατρός. Μή διατάξτε πια να πής τό γιατρικό σας... Βλέπετε ότι, ούτως ή άλλως, θα βγήτε κερδίσμενος !..

Σήμερα τό άπόγευμα-διηγείται ό Σαιντ Έφρεμόν στό <Απονημνεύματα> του- συνήντησε έναν φίλο μου που, άν και είχε ώφριος και καλοκαρπήμενος, είχε έν τούτους την άτυχία να είναι παντρεμένος με μια γυναίκα την όποιαν λατρεύει χωρίς αυτή να του άναποδιδή ούτε τό μυσιστό της άγάπης του. Άφ' ή άνταλλάξμα μερικές κουβέντες, δέν μπόρεσε να συγκρατηθώ και τόν έβραίωσα ότι τόν συμπονέσασα ειλικρινώς για την άτυχία του. Άτός όμως τότε, χωρίς να χύση διόλου την ψυχραιμία του, μου άνήντησε :

Δέν ύπόρχει κανένα λόγος να με συμπονεί, φίλε μου... Η γυναίκα μου, σε βεβαιόμω, είναι δυστυχέστερη από έμένα... Γιατί έχω έχω την εύτυχία να γέλω διαρκώς έμπρός μου μια γυναίκα που όναπό, ένω αυτή έχει τό δυστέχημα να άνακρηξη διαρκώς έναν άνδρα τόν όποιον δέν μπορεί να ύποφέρει !..

Ο εύγενής γάλλος κ. ντε Μαγέν ήταν τρομερό έρωτόληπτος. Για να μήν ύποψιάζεται ήμας ή γυναίκα του τούς έρωτάς του, κατέφρασε στό έξης τέχνασμα :

Όταν έβρόκειτο να τό <οκάζη> την νύχτα από τό σπίτι του για να είδοσκεπθή κορμιά φίλενάδα του έβραζε, προηγουμένως, έναν πιστό ύπηρέτη του να κείσται στό γραφείο του, στό όση του. Ο σπαρς τόν βιβλίον που άκλόουσαν πάνω στό γραφείο του, έκρηφαν έντελώς σχεδόν τόν ύπηρέτη. Όταν ή κ. ντε Μαγέν έμπαρνιζόταν στην πόρτα του γραφείου, ό ύπηρέτης, ό όποιος έμπαρνιζόταν πλέον τόν σύζυγό της, με μια κίνηση του χεριού της έδινε γυ καταλάβη ότι ήταν άποφρομένοσ από την μιέλη, και ότι δέν μπορούσε να έπασχοληθί ούτε στιγμή. Η κούρα ντε Μαγέν άφρασε τότε πατώντας στις μέτες τόν ποδιών, για να μή ταράξη τόν άντρα της... ό όποιος την ίδια έκείνη στιγμή ποιάς έξερε που έγλενετόσ !..